

”Todellinen minuuteni saapui juuri suihkukoneella”

Herbie

-Supersankaruuden surrealistiset dimensiot

Supersankarisarjakuvia on helppo inhota. Jos amerikkalaisen alan lehdessä Comics Journalissa käytyä keskustelua on uskominen, uhkaa supersankarituotanto työntää markkinoilta kaikki vähänkin vaihtoehdot sarjakuvat. Markkinat, jotka on rakennettu lehtien keräilyn varaan, suosivat supersankarijulkaisuja, kaikkien keräilytuotteiden isä ja äitejä. Epäilemättä suurin osa supersankarisarjakuvista on kaiken lisäksi sisällöllisesti masentavaa kököä. Supersankaruudessa on kuitenkin myös oma outo viihetyksensä. Joskus tämä lajityyppi on revennyt suorastaan surrealistisiin hallusinaatioihin.

Jimmy Olsenia ja kandorilaisia uhkaa hassunkurinen jättiläislepakko.

PALLIT BAUKSIITISTA

Vakavamieliset supersankarisarjakuvat ovat yleensä tyhmiä ja tylsiä. Olen tähän mennessä pettynyt jokaiseen uuteen Batman-albumiin. Piirros- tai maalausjäljen näyttävyys ei pysty peittämään sitä seikkaa, että koko perusidea naamioidusta kostajasta on sekä naurettava että moraalisesti epäilyttävä. Vain harvoin tämänkaltaisen sankarihahmon kuvaaminen on onnistunut vakavan draaman tyylikeinoja käyttäen. Alan Moore onnistui uscommankin kerran ja jotkut muut aina toisinaan, mutta vakavuus ei ole tyyli-laji, joka toinisi ilmaan muuta, kun päähenkilönä on sirkusasuihin pukeutuvia psykopaatte-

ja. Satiiri ja parodia soveltuvat käyttöön paremmin (Marshal Law on aivan ihana ja Rick Veitchin uusi Maximortal näyttää sekä aika ilkeältä), mutta supersankaruuden omin olomuoto on ylitsevuotava hulluus.

Modernin populaarikulttuurin tärkeimpiin ominaisuuksiin kuuluu liioittelevuus ja vastaanottajille tarjotun materiaalin kaikenpuolinen runsaus. sisällön runsaus tekee populaarikulttuurin ideologiakriittisen tarkastelun vaikeaksi, koska samankin tuotteen sisällöstä voidaan löytää aivan päinvastaisia ideologisia ideoita. Kun ideologiset viestit tavallan kumoavat toisensa, näyttää tuote käytännössä ideologiava-paalta, rauhoittavaltaja jopa turvalliselä. Sen os-taminen on helppoa. Toisaalta runsasmuotoinen tuote luovuttaa helposti osiaan kuluttajilleen, osaksi heidän omaa kulttuuriaan. Näistä lähtö-kohdista saavat alkunsa monet mediaharras-tuksen suppeammat ja laajemmat muodot. Elo-kuvista, TV-sarjoista ja sarjakuvista tulee kultteja, jotka antavat sisältöä jäsentensä arkielämään.

Supersankareiden seikkailut ovat parhaim-millaan vesikauhuisesti käyttäytyvän mielikuvit-uksen riemujuhlaa. Nissä yhdistyvät miljoonat myytit ja uskomukset sarjakuvantekijöiden per-soonallisiin ominaisuuksiin. Kun järjkyvyys vie-lä kuuluu kasvatusihanteisiin, kauhistelivat am-mattikasvattajat supersankarisarjakuvien ”liial-lista mielikuvituksellisuutta”. Vieläkin on ole-massa suuri joukko ihmisiä, joiden mielestä kaikki se, mikä ei ole totta, on epäilyttävää. Ol-koon supersankaruus muuten mitä hyvänsä, se ainakin puolustaa mielikuvituksen voimaa.

TERÄSPOIKA JA SEITSEMÄN KÄÄPIÖTÄ

Teräsmies ja sen monet johdannaiset edustavat tietenkin supersankaruuden puhtainta arkkityyppiä. Juuri Teräsmiehen valtavan suosion myötä koko supersankarigenre pääsi vauhtiin - ja tämän ilmiön sivutuotteena myös amerikka-laistyylinen sarjakuvalehtimuoto lähti leviämään kaikkialle maailmaan.

Mimma miten miellyttävät Teräsmies-sarjaku-vat ovat peräisin 1950- ja 1960-luvuilta. Tuona

Jimmy Olsenia vaihtaa työpaikkaa kuin Aku Ankka.

Tohtori Outo lähettää mentaalisen projektiokuvansa edeltä ja tulee itse lentokoneella perästä.

ajanjaksona ne olivat jo katkaisseet siteensä sarjakuvalehdistön alkuvuosia hallinneeseen kömpelöön kerrontaan, mutta 1970-luvulla pintaan pyrkinyt vakavuus ei vielä haitannut mielikuvituksellisten kummallisuksien kuvaamista. Pitkään Teräsmiestä ja Teräspoikaa piirtäneen Curt Swanin tyyli sopi hyvin tarinoiden käyttämään toisaalta ylläilylliseen ja toisaalta mielipuoliseen esitystapaan. Swan piirsi ihmiset lattean asiallisesti, aivan riippu-

matta siitä, olivatko he supersankareita tai eivät, ja tällä tavalla supersankareistakin tuli erittäin arkisen näköisiä. Sama latteus ja dramatiikan puute ulottui myös ympäristöjen ja mielikuvituksellisten avaruushirviöiden muotoihin. Swanin jäljiltä pelottavinkin hürviö näytti aina hieman hölmistyneeltä. Hölmistyneisyyttä korosti se, että kaikki hürviöt näyttivät koostuvan täysin yhteensopimattomista osista.

Hyvä esimerkki tekstin ja kuvituksen totaalisesta harmoniasta on vuonna 1962 julkaistu Teräspoika-episodi nimeltään ”Superboy and the Sleeping Beauty”. (Seon sivunmennen sanoen julkaistu uudelleen DC:n kokoomateoksessa ”The greatest 1950’s stories ever told”.) Tarina etenee siten, että Lana Lang, jonka isä on kuuluisa tutkimusmatkailija, on lainannut aitoja alkuasukastavaroita käytettäväksi koulunäytelmässä. Vahingossa mukaan on tullut tuntematonta myrkyä sisältävä puhallusputken nuoli. Lana saa siitä piston sormensa ja menettää tajuntansa. Tilanteen nähnyt Clark Kent muuntautuu Teräspojaksi, mutta sattuu kuulemaan (superkuulonsa avulla), että Lanan isä ei tunne vasta-ainetta tuolle nuolimyrkylle - ja kaiken lisäksi tuo arvokas herrasmies valmistele matkaa Afrikan hädänalaisia auttaakseen. Teräspojan täytyy siis uskotella Lanan isälle, että Lana ei ole tajuton, jotta matkavalmistelut eivät

häiriintyi ja vasta sen jälkeen hän voi lentää et-
simään parantavaa rohtoa. Teräspoika muut-
taa koulunäytelmän "Lumikiksi ja seitsemäksi
kääpiöksi" (kunhan on ensin löytänyt seitsemän
kääpiötä). Hän liikuttelee Lanaa marionetin ta-
paan lankojen varassa näytelmän alussa ja vas-
ta Lumikin vaivuttua uneen Teräspoika voi käy-
dä hakemassa yrtilääkkeen Afrikasta.

Vaikka Teräspoika on suunnattoman voima-
kas, hän näkee uskomattoman paljon vaivaa peit-
tääkseen jäljet omasta urotyöstään. Lukija näkee,
kuinka tämä superolento pitää konkreettisesti ylä-
arjen ja normaaliuden naamioita. Useat Te-
räsmies-tarinat rakentuivat yrityksille paljastaa
Teräsmiehen todellinen henkilöllisyys ja tä-
männkin seikan vuoksi teema arkipäiväisyyden il-
luusion säilyttämisestä tulee esiin kerran toi-
sensa jälkeen.

Arkiisuuden ylläpito ei kuitenkaan tee omitui-
sia ideoita tarpeettomiksi, vaan oikeastaan vaa-
tii niitä. Arkitodellisuuden koossapitäminen ei
näyttäisi työltä lainkaan, jos sitä uhkaavat vaarat
eivät olisi riittävän mielipuolisia. Mielipuoli-
suusasteikolla onnistuu pääsemään melkoisen
korkealle aluperin vuonna 1949 julkaistu Te-
räsmies-episodi "Black Magic on Mars". Sen
alussa Orson Welles on ollut jo muutamia
viikkoja näyttelemässä elokuvan "Mustaa Magi-
aa" kuvauksissa. Hän on näytellyt Cagliostroa,
pahamaineista alkemistia. Kuvausten päätyttyä
hän lähtee autoajhulle (yhä roolivaatteissaan) ja
löytää vuoristosta valtavan avaruusraketin. Or-
son Welles astuu sisään rakettiin lainkaan huo-
maamatta vuoren toiselle puolelle kerääntyneen
ihmispaljoutta. Ihmiset ovat todistamassa
miehittämättömän Mars-raketin lähtöä. Sen teh-
tävänä on kerätietoa tuosta planeetasta ja pa-
lata takaisin, mutta kuvauksien aikana muusta
maailmasta eristäytynyt Welles ei tietenkään
tiedä sitä. Ennen pitkää käy ilmi, että Mars-pla-
neetta asuttavat marsilaiset kääpiönatsit. He
ovat pieniä, ilkeitä ja heidän johtajansa nimi on
Martler. Welles valtaa marsilaisten
radiolähettimen ja viestittää ti-
lanteen maapallolle. Koska Welle-
sin kuuluisa kuunnelma oli jo ker-
ran uhanut maapalloa marsilais-
ten hyökkäyksellä, tällä kertaa häntä
ei usko kukaan... Paitsi tietenkin Te-
räsmies. Teräsmies repii irti kokonai-
sen raketin kiitoradan Marsin pinnal-
ta, nappaa sillä kiinni toisen Marsin
kuista ja sinkoa kuun kohti Marsin so-
taraketteja, jotka jäävätkin tämän kuun
painovoiman vangeiksi. Sarjakuvan lopus-
sa vain Teräsmies ja Orson Welles tietävät
totuuden.

Tuon tarinan alussa esiintynyt visio Orson
Wellesistä miekkataistelussa marsilaisia vas-

Rakennusten läpi lentävät
haamut Pimeästä Dimensiosta
ovat aivan Tohtori Oudon
kannoilla.

Jimmy Olsen

taan (pukeutuneena 1700-lu-
kuisen vaateparteen) ON
mieloton, eikä vain?

Mielettömyyden huipun Te-
räsmies-sarjakuvat kuitenkin
häviävät Jimmy Olsenille,
Teräsmiehen kaverille. Tuo
Teräsmiehen työtoveri Päivän
Planeetastahan seikkaili vä-
lillä jopa omassa lehdessään-
kin. Hän ei ollut todellakaan
mikään supersankari, mutta
kenties juuri tuosta syystä hä-
nen seikkailunsa saivat mel-
koisen äärimmäisiä käännteitä.
Jimmy Olsen on niin arkinen
hahmo, että hän tarvitsee to-
della kunnallisen tarinan

pystyäkseen pitämään yhdenkään lukijan kiin-
nostuksen vireillä.

Erinomainen esimerkki Jimmy Olsen-sarjojen
ominaislaadusta on suomalaisessa Teräsmies-
lehdessä vuonna 1966 julkaistu tarina, jossa Te-
räsmies pienentää Jimmy Olsenin Kandorin ku-
stuneeseen kaupunkiin sopivan kokoon. Tämä
tapahtuu sen vuoksi, että kandorilainen tiede-
mies Van-Zee saataisiin vastavuoroisesti suu-
rennettua pois Kandorista, jotta hän voisi auttaa
Teräsmiestä Kandorin suurentamiseen tähtää-
vissä kokeissa. Pienentämisessä ja suurenta-
misessa käytetty säde menee kuitenkin epä-
kuntoon erään ainesosan kuluttua loppuun. Al-
kaa näyttää siltä, että Jimmy joutuu viettämään
lopun elämänsä Kandorissa. Elämä tuossa
Kryptonin räjähdyksestä pelastetussa kaupun-
gissa ei kuitenkaan osoittautu helpoksi. Jimmy
Olsen käy Aku Ankka-tyyliin läpi useita työ-
paikkoja, mutta JOKA AINOASSA työpaikassa
on jokin tekijä, joka konkreettisesti muistut-
taa häntä maapallolle jääneestä tyttöystä-
västään Lucy Lanesta ja hänen mahdolli-
sesta uskottomuudestaan. Yrittäessään
unohtaa Lucyn Jimmy menee kandorilai-
seen elokuvateatteriin, jossa esitettävät
elokuvat ovat "tosia" - yleisö siis aistii ja
tuntee kaiken, mitä valkokankaalla ta-
pahtuu. Ikävä kyllä esitettävä elokuva
käsittelee Jimmy Olsenin elämää Te-
räsmiehen ystävänä. Jimmy näkee
Lucyn suutelevan Jimmyä, tuntee
huulten kosketuksen huulillaan - ja
niin tuntee myös muut yleisö hänen
ympäriään. No, loppu on tieten-
kin jotakuinkin onnellinen, mut-
ta suurin osa kertomuksesta on
niin vainoharhaista fantasiaa,
että tuollaista tarinaa jossakin muussa
yhteydessä selittämillä voisi päästä pikaisesti
pakkohoitoon.

HOGGOTHIN IKIAIKAISEN SOTAJOUKON NIMEEN!

Vuonna 1963 Marvelin Strange Tales-lehteen il-
maantunut Doctor Strange (Tohtori Outo) on eh-
dottomasti surrealistisin perinteisistä super-
sankareista. Nykyään vaikkapa Doom Patrol si-
sältää huomattavasti kummallisempia ideoita - ja
aivan tahallistakin surrealismia, mutta Doctor
Strangen viaton poplaiteellisuus pitää sen vie-
läkin viihdyttävänä ja kiinnostavana (mitä to-
dellakaan ei voi sanoa kaisista Marvelin sarja-
kuvaista).

Dr. Strangen alkuperäisversion luojat olivat tie-
tenkin Stan Lee ja Steve Ditko. Erilaisia kä-
sityksiä on esitetty sen suhteen, missä määrin
Stan Lee todellakin käsikirjoitti Marvel-yhtiön
sarjakuvia. Jack Kirby on väittänyt Leen lähin-
nä vain itkeskelleen nurkissa, kun ulosottomie-
het ovat tulleet kantamaan konttorihuonekaluja
pois. Marvelin klassiset supersankarit tosin
edustavat niin yhtenäistä kerrontatyyliä, että ole-
ttavasti Stan Lee on niihin päässyt havaittavasti
vaikuttamaan, vaikka piirtäjät olisivatkin itse vas-
taanneet juonista. (Marvel Masterworks-sarjassa
ilmestynyt Dr. Strange-volyymi tunnustaa Ditkon
osuuden nimeämällä hänet "co-plotteriksi",
"kanssakäsikirjoittajaksi".)

Dr. Strangen ilmaantui aluksi lyhyeksi täyte-
sarjakuvaksi Strange Tales-lehteen, mutta mel-
koisen tiheässä tahdissa hänen seikkailujensa
saamat sivumäärät lähtivät kasvamaan. Tohtori
erosi muista Marvelin sarjakuvatasankareista ole-
malla "mystisten taitojen mestari", joka käyttää
pikemminkin taikoja kuin nyrkkejään. Valittu ai-
hepiiri tuo seikkailujen juoniin mukaan ylen-
määrin kunnallisia ilmiöitä. Vieraat dimensiot,
muinaiset jumalat ja demonit yrittävät koko
ajan tunkeutua maapallolle. Vaikka Steve Ditko
kenties onkin tehnyt näyttävämpää jälkeä piir-
tämässään kauhusarjakuvissa, on hänen piir-
rostyönsä kuitenkin tärkein tekijä Dr. Strange-
sarjakuvien tyylillisessä omaperäisyydessä. Dit-
ko on piirtänyt yleensäkin ihmishahmonsia täy-
teen ilmeitä ja eleitä, vaikka tarina ei edes
ruitä vaatisi. Tohtori Oudon yhtey-
dessä nämä eleet saavat alvan uusia
merkityksiä. Niistä tulee taikamerk-
kejä, joiden avulla hallitaan maail-
maa. Ditkon piirtäminen maailman-
kaikkouden lukemattomat dimensiot
näyttävät kylläkin melkoisen samankal-
taisilta. Ne koostuvat painottomasti lei-
jalleivista saarekkeista, oviaukoista, pla-
neetoista, lepattavista juovista, geometri-
sistä kuvioista ja tietenkin portaista, jotka ei-
vät johda minnekkään. Kuvitessaan näitä
mielikuvituksen maisemia ja niissä käytäviä
maagisia taisteluita, Ditko tuo sarjakuvailmai-

Tohtori Outo tuottaa itsestään
näköiskappaleita hämätäkseen
vastustajiaan.

Teräsmies

sun niin lähelle abstraktia ku-
valaidetta kuin yleensä mah-
dollista ilman että kokonaan
siirrytään ulos kerronnallisuud-
esta. Ulkoisilta puitteiltaan
käytetty kerronta on hyvin
vanhakantaista, mutta ruutujen
sisällöt kuvastelevat tulevia
psykedeelisiä aikoja.

Marshal Law-albumissa
"Marshal Law takes Manhat-
tan" käsikirjoittaja Pat Mills
analysoi Dr. Strangea parodi-
oivan "Magian Mestari"-hah-
monsia hebefreeniseksi skit-
sofreenikoksi. Oireyhtymään
kuuluvat sanojen sekoittumi-
nen, rituaalinomaisesti toistu-

vat ilmeet ja eleet ja hurha-
aistimukset, joissa ihm-
miset saavat demonien muodon.
Tämä kuvaus sopii Tohtori Outoon
kieltämättä hyvin. Hän on
syntytarinansa mukaan ollut
kirurgi, joka on välittänyt
ainoastaan rahasta. Auto-on-
nettomuuden seurauksena hä-
nen käsihermonsa ovat vahin-
goittuneet tavalla, joka estää
ammattin harjoittamisen.
Tohtori Stephen Strange osuu
paranusta etsiessään Tibeettiin,
jossa pääsee Muinaisen
("The Ancient One") opetus-
lapsiksi ja kohtaa mahtavaksi
mangikoksi, jonka tehtävänä
on auttaa pelaamaan joutuneita
ja puolustaa Hyvyyttä. Tässä
toimessaan hän näkee jatku-
vasti olioita, joita kukaan muu
ei näe ja lausuu yhtenäisen
monimutkaisia loitsuja niitä
kunnallisilla eleillä säestäen.
Kenies hän todellakin vain
kuvittelee kaiken. Visio on joka
tapauksessa hurja. Joutuessaan
pakonemaan perivihollistaan
Paroni Mordoa (joka on saanut
ylimääräistä voimaa Pimeän
Dimension Herralta, pelätyltä
Dormammulta) Tohtori Outo
tuottaa jatkuvasti itsestään
maagisia näköiskappaleita
oksyttäkseen seuraajiaan.
Pimeästä Dimensiosta len-
täneet haamut (jotka ovat näky-
viä vain maagikolle) etsivät
häntä lentäen rakennusten
läpi. Outo voittaa yhden
haamun taistelussa, joka käy-
dään Tyynenmeren yllä
lentävässä lentokoneessa
ilmautettuna että kukaan
matkustajista huomaisi mitään.

Dr. Strangen maailmassa oikeastaan
mikään ei ole sitä, miltä se näyttää.
Juoniin sisältyy useita hämähä-
mähämyyksiä. Vaikka tari-
noiden loppuratkaisut eivät yleensä
muodostu kovinkaan yllättäviksi,
ovat niihin pääsemiseksi tarjotut
Jumala koneesta-käänneet usei-
kin ällistyttäviä. Kun yhdessä
vaiheessa Tohtori Outo on matkustanut
englanttiin, josta on saanut
häätävistiin, Paroni Mordo
yllätyttää hänet ja imee hänen
tahtonsa ku-

viin. MUTTA! Kuinka ollakaan, kuvaan ilmestyy selittämättömästi TOINEN Tohtori! Ensimmäinen Tohtori oli vain oikean Tohtori Oudon mentaalinen projektiokuva! Vain se pystyi matkustamaan Englantiin tarpeeksi nopeasti. Tohtorin todellinen minuus seurasi suihkukoneella perässä! Mentaalisen projektiokuvan tahdon tyhjentämisellä ei ollut mitään vaikutusta oikeaan Tohtori Outoon.

Dr. Strange eristyy ympäröivästä maailmasta omaan mystiseen taloonsa Greenwich Villagessa. Hän viettää vapaa-aikansa levitöimällä paikallaan tai lennellen henkiahmuissa kaupungin yllä. Näitäkin juttuja julkisesti selittämällä saisi akkia climistönsä täyteen jotakin rauhoittavaa.

Tohtori Outo muistuttaa tarinoidensa rakenteen osalta amerikkalaista kauhukirjallisuutta, jolle on ollut ominaista voimakas vainoharhaisuuden tunne. Klassikkokirjailijoista vaikka A. Merritt ja H. P. Lovecraft tulevat hyvinkin lähelle Tohtorin maailmankuvaa.

NAPUTAN NUPPIASI TIKKUNEKULLANI!

Omalatuisin koskaan ilmestynyt supersankarisarjakuva on epäilemättä AGG-yhtiön *Herbie*. Väite on kieltämättä posketon (supersankarit kun tapaavat olla järjestään omalatuista), mutta se on helposti perusteltavissa.

AGG-yhtiö oli kustantanut pitkään normaalia kakkosluokan sarjakuvalehtikamaa (kauhua, romantiikkaa, villiä länttä, jne) kun se Marvelin aikaansaaman supersankarivyydytyksen innoittamana siirtyi supersankariseikkailuihin. Sen "oikeita" supersankareita ei muista enää kukaan, mutta Herbie Popnecker jäi elämään kummalliseksi kultiksi, sen jälkeen kun hän oli pilanpäiten ilmestynyt täytteeksi *Forbidden Worlds*-lehteen.

Herbie on erittäin lihava pikkupoika, joka saa supervoimansa syömällä taikatikkunekkuja. Hän puhuu puutteellista kieltä, mutta ei suinkaan siitä syystä, että olisi tyhmä. Hän vain haluaa laiskotella ja täydellisten lauseiden muodostaminen on hänelle liian vaivalloista. Hän pukeutuu aina siististi ja hänen hiusmuotoilunsa on ilmeisestikin tehty salaattikulhon avustuksella. Herbie-lehti ilmestyi alunperin vuosina 1965-67 (sen taru loppui vain vähän ennen koko AGG-yhtiön konkurssia). Viime vuosina Herbietä ovat yrittäneet herätellä henkiin sekä hämäreperäinen A+ Comics-yhtiö että arvostetumpi Dark Horse, mutta menestys lienee jäänyt heikoksi. Herbie saattaa olla liian ilkeä kuva supersankareiden ja heidän harrastajiensa todellisesta infantiilisuudesta, jotta sitä nykyisessä sijoitusten ja markkinoinnin sokaisemassa tilanteessa jak-

Supersankaripunkero Herbie kävellä tallustaa ilman halki eikä lennä utjaassa poseerausasennossa.

Teräspoika

settaisiin sietää.

Herbien luojaksi sanotaan AGG-yhtiön lehtien päätoimittajaa **Richard Hughesia**, mutta ainakin uudelleenjulkaistuna liikkeellä olleissa sarjakuvissa niiden tekijöiksi on merkitty **Shane O'Shea** (teksti) ja **Ogden Whitney** (kuva). Heidän jäljiltään Herbie kulkee läpi kaikkien mahdollisten kummallisuuksien, aina yhtä tyyneenä ja laiskana. Saadakseen kiinni *Mr. Horriblen*, joka on jättikokoinen supervaras (ja ryöstänyt Popnickerin perheen asunnon puhtaaksi) Herbie kirjoitetaan supersankarikouluun. Siellä ei lainkaan ymmärretä, miksi Herbie haluaa KÄVELLÄ ilmassa sen sijaan että lentäisi sen halki sankarillisessa poseerausasennossa. Lopulta Herbie tietysti voittaa superroiston, vaikka välillä onkin joutunut **Salvador Dalin** valuvista kelloista lainattuun asentoon Vapaudenpatsaan käsivarrelle.

Herbie uskaltaa olla kaiken aikaa puhtaasti lapsellinen sarjakuva. Useimmat supersankaririthan yrittävät parhaansa mukaan peitellä vaikkapa tunne-elämänsä juuttumuista 12-vuotiaan tasolle, mutta Herbietä sellainen ei liikuta. Kunhan vain ruokaa ja tikkunekkuja riittää, hän on onnellinen. Hurjin väkivalta, mihin hän voi ajautua, on tikkunekulla kopauttaminen. No, nehan OVAT taikatikkuneita.

JOS TERÄSMIES ON NIIN ÄLYKÄS, MIKSI HÄN PUKEE AINA ALUSPÖKSYT PÄÄLLIMMÄISIKSI!

Supersankarit ovat jo perusideansa puolesta naurettavia ja tämä naurettavuus on hyvä tunnustaa, jos tämän lajityypin ainesosista halutaan rakentaa jotakin kestävämpää. Keskimääräinen supersankarisarjakuva on aina tuomittu näyttämään naamiaispäivältä mielisairaalan suljetulla osastolla. Näky ei ole välittömästi pitkästyttävä, mutta ennen pitkää kuitenkin itseään toistava. Jotta hullujen hornoista jaksaisi kiinnostua, niissä pitäisi olla järkeä. Mutta ei liikaa.

P.A. Manninen

Herbie